

DLAŽOVSKÝ LETÁK

Informační leták pro občany Dlačovska

Vydáno 7. 9. 2020

SLOVO ÚVODEM

Vážení spoluobčané,

tak tu máme zase podzim a tím pomalu nastává čas pro každoroční bilancování, jaký pro nás byl tento zvláštní rok, co nového nám přinesl a letos asi hlavně vzal.

Objevilo se zde něco nového, co jsme dříve téměř neznali a to je zvláštní druh strachu. Strach nových rozměrů, strach o sebe a své bližní, strach o budoucnost.

Lidé se rozdělili na několik táborů, starší lidé, ze strachu o sebe a své děti a vnuky, zodpovědně dodržovali nařízená opatření, u prostřední generace, mající děti a rodiče, přibyl strach o práci a obživu a tak se většinou chovali podle doporučení a ta nejmladší generace „dospělých“, ta neměla nikdy z ničeho strach, protože se jich to moc netýkalo. Máme přece svobodu, tak proč bychom se omezovali v cestování a následném sdělování si dojmů po klubech a restauracích.

Záměrně ten strach tentokrát nepojmenuji, protože mu nemůžu přijít na jméno. Zabydlel se nám v srdci a teď nás bude strašit ještě mnoho let. K rakovině, AIDSu, slepičí a prasečí chřipce a přibyl nový strašák, podobný středověkému moru a nám nezbyvá, než se mu společně postavit a doufat, že se konečně najde lék a očkovací látka, dostupná všem lidem, abychom ten strach porazili a mohli si zase svobodně vydechnout.

Investice, které jsme si letos naplánovali, nejsou ještě z důvodu jarních omezení zdaleka hotovy.

- Střechu na hasičárně v Soustově máme slíbenou do konce září.

- Oprava kanalizace v Mileticích je hotova.

- Na výměnu nosných sloupů na rozhledně (600 tisíc dotace) máme podepsanou smlouvu a akce by měla být hotova do konce letošního listopadu.

- Dětské hřiště pro mateřskou školu bude následovat po opravě sokolovny.

- Vnitřní omítky v kapli v Mileticích jsou hotové (300 tisíc dotace). Zde plánujeme příští rok zrestaurovat malby, oltáře a podlahy a podle vyjádření paní Dr. Drncové z památkového ústavu se budeme moci pyšnit jednou z nejkrásnějších pozdně barokních kaplí ve střední Evropě.

- Práce na sociálkách v sokolovně a částečném odvodnění by měly začít každým dnem.

- Dotace na evakuační a zásobovací vozidlo pro hasiče v Soustově prošla jako zázrakem prvním kolem ve výběrové komisi Plzeňského kraje a příští rok, po odsouhlasení Ministerstvem vnitra a HZS bude vozidlo připraveno pro naléhavé potřeby všech občanů Soustova.

- Obdrželi jsme dotaci (100 tisíc) na financování mezd prodavačky v prodejně v Dlačově.

- Ministerstvo financí nám poslalo kompenzační bonus (1250 korun) na jednoho občana. Děkujeme.

- V říjnu (2. a 3.) nás čekají volby do zastupitelstva Plzeňského kraje.

ZPRÁVY ZE ZASTUPITELSTVA - co důležitého jsme 4. 9. 2020 projednávali

- zastupitelstvo obce Dlačov nesouhlasí s prodejem pozemku p. č. 55/8 v k. ú. Dlačov z důvodu, že v platném územním plánu je tento pozemek veden pro stavbu občanské vybavenosti, domu pro seniory

- zastupitelstvo obce Dlačov souhlasí s prodejem cca 20 m² pozemkové parcely č. 573/2 v k. ú. Milestice u Dlačova, zapsáno na LV 1 v katastru nemovitostí u Katastrálního úřadu pro Plzeňský kraj, Katastrální pracoviště Klatovy, pro Obec Dlačov, podle předloženého plánu., paní Jitce H.

- zastupitelstvo obce Dlačov schvaluje navržené rozpočtové opatření č. 3/2020.

- zastupitelstvo obce Dlačov schvaluje poskytnutí dotace městu Klatovy na spolufinancování protidrogové prevence ve výši 1531,- Kč

Čarování dlažovského pastýře -pokračování

František Steidl

A aby toho o Steinových záležitostech nebylo málo, projednávala se v radních protokolech klatovských také v roce 1740 žádost pana von Steina v tom směru, že mu jeden ze dvou městských turnerů (tj. věžných) jménem Jan Engelbert zadržuje jeho věci, které u něho nechal, a že je chce od něho nahradit, protože Englebert už některé z nich i prodal. Věc zřejmě nebyla jednoduchá k posouzení, protože bylo řečeno, že pan von Stein má podat žalobu, ale v české řeči. Závěr radnice byl pak takový, že poněvadž se pan Engelbert vůči soudnímu úřadu zavázal, že věci bude dobře opatrovat, měl je do tří dnů získat všechny zpátky a umístit je tam kde byly a nebo je měl von Steinovi vyplatit. Jednalo se zřejmě o jakési předběžné opatření do doby, než by rozhodl ten doporučený soud. S těmi mnohokrát zmiňovanými věcmi pana von Steina to bylo tak, že na ně uplatnil vlastnické právo pan Tucher starší a domáhal se jejich vydání. Švagři se tedy před krajským úřadem přeli o vlastnictví nějakého majetku, který neumíme dnes už definovat. S ohledem na to, co je řečeno na konci předchozího odstavce, můžeme soudit, že se jednalo o věci movité. Krajský úřad rozhodl tak, že věci náleží panu von Steinovi a pan Tucher starší tedy se svým tvrzením neuspěl. Doslova ten výrok zní z dnešního pohledu poněkud kostrbatěji: „tak panu Tucherovi ne, nýbrž panu Steinovi, když útratu zaplatí, vydané mítí mají“. Švagři spolu měli podle všeho dobré vztahy a tak není vyloučeno ani to, že pan Tucher se jen pokoušel pomoci panu von Steinovi, aby jej věřitelé nepřipravili o nějaké jeho věci, a oba předstírali, že se o ně už předtím nějakým způsobem porovnali. Úřad ale tomu neuvěřil, podle všeho s vysvětlením, že dříve pan von Tucher nic takového netvrdil. Také si můžeme dovodit, že pan von Stein nezaplatil zřejmě ony zmiňované útraty, protože i nadále jeho věci ležely někde jinde než u něho (nejspíše u klatovského turnera Engleberta).

Mladý pan Josef von Tucher, když si nechal zavolat žebráka Raukopfa na Vráž, tam na něho mohl čekat buď u starých kovářů Fraňkových a nebo samozřejmě ve zdejší hospodě. Pro pořádek si tedy řekněme, že šenkýřem tam v té době byl jistý Jan Běloušek a živnost provozoval společně se svou ženou Annou.

A když už jsme u šenkýřů: oblíbeným šenkýřem v té době byl v Loučimi jistý Ondřej Engelmann spolu s manželkou Kateřinou (někdy se o nich mluví také jako o Ondřeji a Kateřině Granfurstových, pravděpodobně tzv. „po chalupě“). Jejich dcerou tedy musela být ta mladá dáma, která si podle návodu starého ovčáka nejprve naaranžovala vlasy na palec u nohy a pak udělala takové štěstí v životě. Chybí však z té doby pár ročníků loučimské matriky a my se tedy nedozvíme jak to s její svatbou bylo doopravdy. A ještě na jednu důležitou osobu nesmíme v tuto chvíli zapomenout: Důstojný pán dvojitíhodný kněz P. Antonín Pubec, farář loučimský. Prováděl všechny církevní obřady související se křty, svatbami a pohřby, jak tady o nich hovoříme. Byl legendou tohoto kraje, sloužil zde lidem i církvi dlouhé roky a znal tak všechny lidi z okolí. Narodil se roku 1680 do známé rodiny v Klatovech jako Antonín Ignác Pubec a zemřel nakonec v roce 1757 v Loučimi na podagru. On sám by asi psal jednotlivá příjmení našich aktérů jednotně, ale postupem doby za něho psali do matrik jeho kaplani a ti už na správnost místních příjmení zřejmě tak nedbali.

Zdálo by se, že tady někde by mohl náš příběh skončit. Zdaleka to ale není pravda, on měl ještě svoji druhou linii, a daleko závažnější. To všechno, co se nám doposud zdálo úsměvným, dostávalo najednou mnohem hrůznější rozměry. Už dubnové výslechy Fraňka a Raukopfa probíhaly zřejmě na nátlak staršího pana Tuchera z Šoberova. Ten totiž dospěl nějakým způsobem k závěru, že syn Josef mu usiloval o život a že zřejmě informace získané od starého dlažovského ovčáka chtěl aplikovat na svého otce a zbavit se ho usmrcením (viz v této souvislosti také některé otázky vyslychajících chudnických úředníků v obou úvodních výsleších – Tucher starší byl určitě tou nejmenovanou osobou, na kterou se vyslychající obou obviněných dotazoval). Navíc byl starý Jan Vilém Tucher přesvědčen i o tom, že syna podporovala v těchto snahách jeho matka a tedy Vilémova manželka a že tedy mu tak usilují o život jeho dvě nejbližší osoby. Nakolik byly jeho obavy reálné a nakolik se jednalo třeba o nějakou fobii, se nedozvíme. Neznáme totiž ani obsah dopisu, z něhož jeho podezření mělo hlavně pocházet.